

40- Truyện Tên Cướp Lâu-Đà

Một thuở nọ, Đức Phật ngự trong khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc thuộc nước Xá-vệ.

Bấy giờ, trong thành có một tên cướp tên là Lâu-đà, lưng mang kiếm bén, tay cầm cung tên, đứng ở bên đường, cướp giật tài vật của người đi đường.

Trải qua mấy ngày, Lâu-đà bị đói khát hành hạ, xa trông thấy các Tỳ-kheo ôm bát đi đến dưới một gốc cây, liền suy nghĩ như vậy: “Trong bát của các người kia, chắc chắn phải có thức ăn, bây giờ ta phải đến đó đoạt lấy mới được. Nếu như họ ăn rồi, ta phải mở bụng lấy thức ăn”. Tên cướp nghĩ vậy, liền đi về phía các Tỳ-kheo, khi còn cách không xa liền đứng lại.

Lúc ấy các Tỳ-kheo biết ý định của Lâu-đà, nên suy nghĩ: “Nếu như chúng ta không gọi hắn, thì chắc chắn chúng ta sẽ bị giết. Như vậy, lại càng làm cho hắn tăng thêm tội lỗi, phải đọa vào ba đường. Chi bằng ta gọi hắn trước để cho hắn thức ăn”.

Nghĩ rồi các Tỳ-kheo liền với gọi Lâu-đà:

–Người hãy mau lại đây ta cho thức ăn.

Lúc ấy tên cướp suy nghĩ: “Tỳ-kheo này đoán biết ta đói nên gọi ta cho thức ăn.” Lâu-đà đến nhận, được ăn uống no đủ, trong tâm rất vui vẻ.

Nhân đó các Tỳ-kheo giảng nói nhiều pháp nhiệm mầu cho Lâu-đà nghe. Nghe xong, tâm ý Lâu-đà được mở tỏ, chứng đắc quả Tu-đà-hoàn, xin được xuất gia, siêng năng tu tập, rồi chứng quả A-la-hán, đầy đủ ba minh, sáu phép thần thông và tám pháp giải thoát; được trời, người kính ngưỡng.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

